

I.

DE PRINS IN DEN TUIN.

Onlangs las ik in een duitsch zendingsblad een verhaal, dat ons de bekende Rhijn-sche zendeling G. Zimmer gaf van een prins, die door God op een wonderbare wijze tot de kennis en aanneming van het Evangelie werd gebracht. Ik vond dat verhaal zoo belangstellend, dat ik besloot het u mede te deelen, waarbij ik niet mijne gewone manier van schrijven, maar die van den zendeling zal volgen.

Stel u voor een prachtig paleis, dat op den achtergrond staat van een uitgestrekten tuin. Dat paleis is groot genoeg om er wel honderd en meer menschen in te bergen.

De tuin is vorstelijk aangelegd, vol van de heerlijkste bloemen en vruchtboomen. Mooie vlinders fladderen er in rond en lieve kleine vogels doen de lucht weergalmen van hun gezang.

Midden in den tuin liep een breed pad naar het paleis. Op de marmeren trappen staat een knaap die hoogstens negen jaren telt. Een paar oogenblikken toeft hij hier en slaat zijn blik heen en weer, om al die pracht te aanschouwen. Daarna daalt hij de trappen af en betreedt den tuin, gevolgd door een man, die belast is met de zorg voor den knaap, en oppassen moet dat de zon hem niet steekt en niemand hem kwaad doet. Daartoe draagt hij in de rechterhand

een groote roode parasol en in zijn gordel een kromme sabel. Om zijn schouder hangt een blauwe mantel en op zijn hoofd rust een hooge spitstoeloope muts. In zijn linkerhand houdt hij een mandje, gevuld met vruchten en rijst, die voor den knaap bestemd zijn, als deze onder het wandelen honger mocht krijgen.

Deze knaap is een prins, 't geen ook zichtbaar is aan het wit zijden gewaad, dat hem omhult en met fonkelende edelsteenen is versierd. Zijne knieën zijn onbedekt; kousen kent hij niet, maar zijne voeten steken in goudkleurige pantoffels.

De kleine prins wandelt langzaam voort en staat slechts van tijd tot tijd stil, om een roos te plukken en die in zijn gordel te steken, of zich op haar geur te onthalen.

Ver in het midden van den tuin staat een huisje, waarvan het dak verguld is en spits toeloopt. De deur blinkt van louter goud en er staat een man voor, die in de eene hand een ivoren stok houdt met een gouden knop en in de andere hand een veelkleurigen waaijer draagt.

Die jonge prins heet Tipppo. Hij was de jongste zoon van den vorst of Rajah van Schipur in Engelsch Indië. Tot dusver had de knaap nog geen verdriet gekend; alles wat hem omgaf was ingericht om hem vreugde te verschaffen. Maar plotseling was hierin een groote verandering gekomen. Zijn vader, de oude vorst, was den vorigen dag gestorven en ten bewijze van rouw waren de muzikanten, die dagelijks in den tuin

muziek maken moesten, weggezonden, terwijl de vrouwen die de vorst had nagelaten, weenende door het paleis liepen. Van alle kanten kwamen vorsten en edellieden te paard of op olifanten gezeten aan, om den overleden vorst nog eens te zien. De kleine prins was zeer bedroefd. Hij had ook geene moeder meer, die hem had kunnen troosten. Zij was reeds sinds lang dood.

De man die voor het huisje stond, waarvan ik daar straks sprak, was een priester van den afgod Brahma. Toen hij den prins zag aankomen met den dienaar, opende hij de gouden deur en leidde hem naar binnen. Dit huisje zag er van binnen prachtig uit. Tegen den muur stond een troon, rijkelijk met parelen omhangen, en daarop zat een afgod met bokspooten en met den kop van een olifant. Voor dezen afgod knielde de kleine prins neer en toen zeide de priester: »Prins Tippo brengt het offer aan den grooten god Gaudama, die zijn vader heeft beschermd, en bidt dat hij ook zijn broeder, den opvolger van zijn vader, behoeden en hem een gelukkige regeering verleen moege. Ook dat de ziel zijns vaders overgaan moege in het paradijs van den Oppersten god Brahma.» Daarop nam de prins de rozen, lei die neder voor den afgod, en evenzoo deed hij met de vruchten en de rijst uit het mandje. Nu ontstak de priester wierook en ontving van den prins twee goudstukken, waarna alle drie in den tuin gingen.

Wat dunkt u van al die heerlijkheid, die den kleinen prins omgaf? Moet gij niet zeggen, dat met al die pracht hij toch een arme knaap was? Immers hij kende God niet en van den Heiland had hij nog nooit iets gehoord. Hij wist niet dat de Heiland ook gekomen was, om hem zalig te maken en Zijn leven te geven tot een offer voor zijne zonden. Die arme prins diende valsche goden en bracht hun offeranden, in plaats van zijn hart. Hij deed dit in zijne onwetendheid. Maar God zou hem Zijn barmhartigheid bewijzen.

II.

HET LIJK ZIJNS VADERS WORDT VERBRAND
MET TWEE LEVENDE VROUWEN.

Den volgenden dag besteed de kleine prins een witten olifant en werd naar een groot plein geleid, waar vele menschen bijeen waren. Voor hem uit reed zijn broeder, die reeds koning was. Achter hem kwam een menigte van edellieden en dienaren, de meesten te paard of op olifanten gezeten.

Midden op het plein had men een grooten hoop hout opgestapeld en de randen daarvan versierd met groene takken. Boven op dat hout lag iets wits.

»Wat is dat witte?» vroeg de prins.

»Dat is het lijk uws vaders,» was het antwoord van den dienaar.

»En waarom ligt het daar?»

Het moet verbrand worden, en tevens zullen zich twee vrouwen van den overledenen vorst mede laten verbranden.»

»Zijn die vrouwen dan ook dood?» vroeg Tippo.

»Neen, maar dat brengt onze godsdienst mede,» was het antwoord. »Het zou voor eene aanzienlijke vrouw een schande zijn nog in het leven te blijven na den dood van haren man; niemand zou haar achten.»

Verschrikkelijk, niet waar? Hoe gruwelijk is toch het heidendom. In China worden kleine, pas geboren meisjes op straat geworpen; in Afrika worden kinderen en slaven levend begraven, en in Engelsch Indië is het een gebruik de weduwen te verbranden. Doch God zij dank aan dezen laatsten gruwel wil de Engelsche regeering een einde maken, hoewel zij daarbij op veel tegenstand stuit.

Eensklaps ontstond er eene beweging onder de menigte, die den houtstapel omringt. Er komen priesters aan, die in het wit zijn gekleed en harpen in de hand houden, waarop zij muziek maken. Midden tusschen die priesters loopen zachtjes en ernstig twee jonge vrouwen. Zij zijn zeer bleek en bedekken nu en dan hare oogen met de handen. Toen het volk haar zag aankomen begon het te juichen, vooral toen de beide vrouwen den houtstapel beklommen.

en naast het lijk plaats namen. Weldra werd het hout door de priesters in brand gestoken en spoedig daarop zag men niets anders dan de vlammen, waarin het lijk met de vrouwen, ter eere van de houten en steenen afgoden, verbrand werden.

Toen de kleine prins zag dat de beide vrouwen, die hij lief had gehad, verbrand waren, begon hij hardop te schreien. Maar niemand kon hem troosten. Men bracht het weenend kind naar huis en legde hem neer op een rustbank, waarop hij spoedig van droefheid insliep. Toen de prins wakker werd, ging juist de zon onder en eene zachte hand kwam, die zijn voorhoofd streelde en hem eene versnapering aanbood. Het was de hand van de vrouw van den dienaar, die hem in den tuin had vergezeld. De prins at hetgeen hem aangeboden was, en toen hij gegeten had, bracht die vrouw, zonder een woord te spreken, hem aan een deur bij den tuin, waar haar man te paard zat en op den jongen prins wachtte. Hij hief hem op, plaatste hem voor zich op het paard en reed nu haastig met hem weg.

III.

PRINS TIPPO MOET VOOR ZIJN BROEDER DE
VLUCHT NEMEN EN WORDT DOOR EEN
TIJGER GERED.

De prins reed nu met zijn dienaar door een donker bosch en onderweg vroeg hij:

»Waar brengt gij mij heen?»

»Luister aandachtig toe,» was het antwoord, »wat ik u zal zeggen. Gij weet dat uw broeder nu Rajah geworden is inplaats van uw vader. De priesters zijn hierover boos, want uw broeder is niet hun vriend en geeft aan de goden niet veel. Zij hadden gedacht dat gij koning zoudt geworden zijn en hopen dat dit vroeger of later nog zal geschieden. Dit heeft uw broeder gemerkt en wil u nu in 't geheim doen vermoorden. Om dit te voorkomen ben ik met u op de vlucht gegaan, want ik heb u lief en wil u op een plaats brengen, waar gij in veiligheid zult kunnen leven.»

De trouwe knecht reed met den prins den ganschen nacht door, totdat het paard zoo vermoeid was, dat het niet verder kon. Zij stegen nu af en wilden in het gras uitrusten, toen zij plotseling eenig geruisch vernamen. Er vloog door de bladeren een pijl die den dienaar dood deed neervallen. In hetzelfde oogenblik kwamen er zes ruiters te voorschijn, die den broeder van den prins uitgezonden had, om den knaap levend of dood machtig te worden. De prins zag dit gevaar in en vluchtte naar een bosch, waar hem de vervolgers zeker gevonden zouden hebben, indien hem God niet te rechter tijd een redder had toegezonden. Dicht bij de plaats waar de prins zich verborgen hield, lag een tijger te slapen, die opgewekt door de komst van de ruiters, met een vreeselijk gebrul op de vervolgers toesprong. Er ontstond nu tusschen die mannen en den tijger een gevecht op leven en dood, waarvan de prins gebruik maakte om aan zijne vervolgers te ontkomen.

Den ganschen dag dwaalde de kleine prins door het bosch rond en trachtte zijn honger te stillen met de vruchten, die hij hier en daar aan een boom vond. Ten laatste kwam hij op een breeden weg, in een streek die hem geheel onbekend was. Hier ontmoette hem een man, die vreemd opzag een knaap te zien in prachtige, hoewel gescheurde kleding.

»Wat doet gij hier?» vroeg hij hem.

Tippo deelde hem eerlijk mede wat er met hem gebeurd was, en tot zijn geluk, was deze man geen verrader, maar had medelijden met dezen vorstenzoon, nog zoo jong en nu reeds in levensgevaar.

»Hoor eens,» zeide hij tot hem, »gij ziet wel aan mijne kleding, dat ik een arm man ben; ik kan u geen mooie woning en geene prachtige kleederen geven, maar wanneer gij met mij mee wilt gaan, wil ik voor u zorgen, en gij kunt zoolang bij mij blijven als gij wilt.»

Gij kunt begrijpen, dat prins Tippo dit aanbod met vreugde aannam. Hij was zeer hongerig en vermoeid. Jammer was het dat die man geen Christen was. Hij kende den Heiland niet, maar vereerde den afgod Boeddha

en vertelde den prins, die eenige jaren bij hem bleef, veel van dezen, en welk een heil het was na den dood in het Niet over te gaan. Maar onze prins vond dit niet zoo heerlijk. Hij verlangde naar iets dat zijn hart kon bevredigen. Hij was nu zestien jaren oud en gevoelde dat noch Boeddha, noch Brahma noch Gaudama of een anderen steenen God dat verlangen van zijn hart kon voldoen. Ook vernam hij, dat zijn broeder in den oorlog het leven had verloren en dat de Engelschen zijn rijk hadden ingenomen, zoodat er voor hem, den jongen prins, geen hoop meer was ooit koning te worden. Hij was hierover zeer bedroefd en treurde den ganschen dag. Dit zag zijn weldoener, die tot hem zeide:

»Mijn zoon, wij kunnen niet langer bijeen blijven. Ik had de hoop, dat gij eenmaal een getrouw volgeling van den grooten Boeddha zoudt worden, zooals ik het ben. Gij bestrijdt mij gedurig, maar ik heb u lief en wil niet langer met u twisten. Ga heen en onderzoek wat u het beste toeschijnt. Hier hebt ge het geld en de juweelen, die ik bij u vond, toen ik u als kind in mijn huis opnam. Wanneer gij ooit mocht terugkomen, dan staat mijne woning voor u open.»

IV.

PRINS TIPPO KOMT BIJ EEN ZENDELING EN LEERT DEN HEILAND KENNEN.

Met tranen in de oogen nam de prins afscheid van zijn vriend, die zoo trouw voor hem had gezorgd. Hij besloot nu een reis te maken door zijn vaderland waarvan hij tot nog toe zoo weinig gezien had.

Op zekeren avond reed hij met een bediende langs eene rivier, die naar de groote stad Calcutta leidt, de hoofdstad van het Engelsch-Indische rijk, waar vele christenen wonen. In die rivier lag een bootje, waarin een blanke man zat, die ijverig las. De boot zou juist in beweging gebracht worden, toen de blanke man tot den schipper iets zei in eene den prins onbekende taal. De boot bleef liggen en de blanke man sprong op den

oever en zocht iets in het zand. Onwillekeurig keek de prins ook daarheen en zag iets blinkends liggen. Snel sprong hij van het paard af, raapte dat blinkende op en gaf het den blanken man. Het was een zilveren pennehouder.

De Europeaan dankte den prins in de taal des lands en vroeg hem, of hij niet in het bootje wilde komen en mee naar de stad varen, omdat de zon nog zoo hoog boven hunne hoofden brandde. De prins nam dit aanbod aan, gaf zijn paard den bediende ter bewaring en stapte in de boot.

Spoedig waren die beiden in een zeer levendig gesprek en de prins was verwonderd over de geleerdheid van den blanken man.

»Gij zijt wel een dokter!» riep hij uit, terwijl hij een blik wierp op de vele boeken die in de boot lagen.

»Ik ben wel een dokter,» antwoordde de Europeaan, »maar niet een zoodanige waarvoor gij mij houdt. Ik tracht wel de kranken te genezen, maar toch heb ik nog een betere medicijn voor veel groter lijden.»

»Dat begrijp ik niet!» zei de prins.

»Mijn vriend,» zei de Europeaan, »de grootste ziekte, die iemand hebben kan, is de verdorvenheid des harten, dat vol zonden is.»

»Dat weet ik,» zei de prins, »maar kunt gij het hart beter maken?»

»Ik niet, maar er is een ander die dat kan en dit ook doen wil en daartoe het middel heeft gegeven, dat ik zelf met zegen gebruikt heb. Ik weet nu dat ik gereinigd ben van al mijne zonden en dat ik eenmaal Hem gelijk zal worden, die mij dat middel heeft gegeven.»

»O!» riep Tippo uit, »gij bedoelt zeker wat Boeddha gezegd heeft: wij moeten er naar trachten goed te leven. Dat heb ik al vele jaren gehoord, maar ik weet niet hoe ik volmaakt zal worden.»

»Nee, mijn vriend,» zei de Europeaan, »ik spreek niet van Boeddha. Hij was een mensch zooals wij; hij kan ons niet helpen. Maar de eenige God, de Schepper van alles wat bestaat, die niet woont in een tempel met handen gemaakt, maar hemel en aarde vervult, heeft Zijnen Zoon in de wereld ge-

zonden, om onze zonden weg te nemen. Hij kan volkomen zalig maken, die tot Hem komen."

»Hoe weet gij dat?» vroeg Tippto.

»Door dit boek," was het antwoord, waarbij op den Bijbel gewezen werd. »Dit is het Woord van God. Dat spreekt de waarheid en wijst ons den weg naar het land der heerlijkheid, waarin allen komen, die van hunne ongerechtigheid verlost zijn."

»En reist gij nu het land door, om dit aan de menschen bekend te maken?"

»Ja; ik ben een zending, uitgezonden om aan de menschen de blijde boodschap, het Evangelie van de genade Gods, te verkondigen. Sedert vele jaren reis ik reeds door dit land en predik den menschen, dat zij hunne houten en steenen beelden moeten wegwerpen en alleen den waarachtigen God aanbidden. Ik wensch van ganscher harte, dat alle menschen Jezus Christus, den Verlosser van zonden leeren kennen, die iets veel beters geeft dan Brahma en Boedha, welke afgoden zijn en niemand verlossen kunnen."

De prins luisterde met groote aandacht en toen de boot den oever bereikte, zeide de zending, terwijl hij hem een Bijbel aanbood:

»Lieve vriend, neem dit boek en lees het. Ik zal er God voor bidden, dat Hij er uwe oogen en uw hart voor opene. Wanneer gij het gelezen hebt en mij wilt opzoeken, dan kunt gij mij vinden te Calcutta, waar ik bij

de haven woon. Mijn naam is Henri Wilson."

Drie maanden later, juist toen de zending van een reis was teruggekeerd, kwam een vreemdeling aan zijn huis en verzocht hem te spreken.

Het was Prins Tippto.

De zending ontving hem vriendelijk en vroeg:

»Hebt gij dat boek gelezen?"

»Ja," was het antwoord. »Ik heb het gelezen en houd er veel van. In 't begin kon ik er slechts weinig van begrijpen, maar toch las ik altijd door. Toen zond God mij een uwer vrienden toe, die mij alles uitgelegd heeft wat ik niet verstond. Nu heeft Gods Geest mij de oogen geopend en weet ik, dat noch Brahma noch Boedha mij verlossen kunnen. Mijn hoop is alleen gevestigd op Jezus, die met Zijn bloed ook mijne zonden heeft uitgedelgd. Aan Hem wil ik mij overgeeven. Hem heb ik lief en voortaan wil ik alleen voor Hem leven.

Dat was een blijde tijding voor den zending. Tippto bleef langen tijd bij hem, werd onderwezen en gedoopt en verkreeg den naam Jonathan. Sedert dien tijd verliet de jeugdige Christen zijn leermeester niet en predikte even als hij het Evangelie aan zijne landslieden. Nadat hij aldus vele jaren den Heiland getrouw gediend had, schonk hem de Heer inplaats van eene aardsche een hemelsche kroon, die allen ontvangen, welke den Heer in onverderfelijkheid liefhebben.

Een nacht en dag

UIT HET LEVEN VAN EEN ONDERMEESTER.

EEN VERHAAL VOOR JONGELINGEN.

(Vervolg van bla. 383.)

VI.

WAARIN WIJ EEN AVOND EN EEN DEEL VAN DEN NACHT DOORBRENGEN, MAAR NIET ZONDER LICHTSTRALEN.

Sedert ruim twee jaren bevond zich nu Julius op Amerikaanschen bodem, en laat

op een namiddag zien wij hem den weg inslaan naar het postkantoor. Gij zoudt hem niet herkend hebben als denzelfden jongen man, dien gij met zooveel hoop in het hart, de reis naar de Nieuwe wereld zaagt ondernemen. De worsteling om het bestaan, kommer, gebrek en lijden van allerlei aard had